

Şubat 2026

TAG

Özel Röportaj
Baş Balerin
Burcu Olguner

Hareket Günlüğü:
Isın-Uzat-Bırak

Gürültü Çoğalır
Seçicilik Azalır

Sanat Neden Gerekli

Beden Neyi Tutar?
Zamanı Tutan Kaslar

www.motionwithsim.com

TAG MAGAZINE

"Bazı aylar başlamak için değil, tutmak içindir."

ARADA BİR AY

Şubat, kendini anlatmakta acele etmeyen bir aydır.

Yeni başlangıçların gürültüsü geride kalmışken, baharın vaatleri henüz görünmez.

Bu aralıkta, çoğu şey içeride olur. Güç, niyet, dayanıklılık... Hepsi sessizce şekillenir.

Bu sayıda, tam da bu sessizliğin içindeyiz.

Performansın değil, devam etmenin; hızın değil, tutmanın kıymetini konuşuyoruz.

Bedenin mevsimlerle nasıl değiştiğini, disiplinin sadece sahnede değil, görünmeyen zamanlarda nasıl kurulduğunu inceliyoruz.

Tag Magazine'in Şubat sayısı, daha fazlasını yapmayı değil, olduğun yerde kalabilmeyi hatırlatmak için hazırlandı.

Yavaşlayan ritimler, kış bedenleri, içe çekilen enerji ve nazik güç üzerine düşünürken; sayfaların sonunda, bu disiplinin ete kemiğe bürünmüş hâliyle karşılaşıyoruz.

Bazı hikâyeler başta anlatılmaz.

Okundukça derinleşir, sona doğru konuşur.

Şubat tam olarak böyle bir ay.

Editör

Simge Uluer

#Düşünce Kırıntısı

*"Kış, bedeni yavaşlatır.
Yavaşlayan beden konuşur.
Dinlenen beden toparlanır."*

Isın

Uzat

Bırak

*Hareket bazen ilerlemek için yapılmıyor.
Bazen sadece içeride birikenleri
yerine yerleştirmek içindir.*

*Bu ay bedeni zorlamıyoruz.
Isıtıyoruz.
Dinliyoruz.
Yumuşatıyoruz.*

*Kaslar hızla değil,
güvenle açılır.
Güç, baskıyla değil,
devamlılıkla kurulur.*

*Az.
Yavaş.
Ama yerli yerinde.*

BUGÜN HAREKET, BİR YERE YETİŞMEK İÇİN YAPILMADI. NE DAHA FAZLASINI
BAŞARMAK,
NE DE BİR ŞEYİ TAMAMLAMAK VARDI NİYETTE. BEDENİ ÖNCE DİNLEDİK.
ISINAN YERLERİ FARK ETTİK. HALA TUTAN, BIRAKMAYA HAZIR OLMAYAN
ALANLARI DA.

BAZI HAREKETLER HEMEN KARŞILIK BULDU. BAZILARI ZAMAN İSTEDİ. BEDEN,
ACELE EDİLMEDİĞİNDE DAHA DÜRÜST DAVRANIYOR.

ZORLAMAK YERİNE BEKLEMEK, İLERLEMEK YERİNE YERLEŞMEK DAHA ANLAMLI
HİSSETTİRDİ BUGÜN.

KASLAR HIZLA DEĞİL, GÜVENLE AÇILDI. NEFES UZADIKÇA HAREKET DE YUMUŞADI.
BUGÜN HAREKETTEN SONRA BEDENDE KALAN ŞEY YORGUNLUK OLMADI. BİR TÜR
TOPARLANMA, YERİNE OTURMA HİSSİ VARDI.
HAREKET BAZEN İLERLEMEK DEĞİLDİR. BAZEN SADECE OLDUĞUN YERDE
DAHA SAĞLAM DURABİLMEKTİR.

HAREKET GÜNLÜĞÜ

Hareket bittiğinde,
beden hâlâ konuşur.

Isınan alanlar sakinleşir,
bazı yerler hâlâ tutar.

Asıl bilgi,
hareketten sonra ortaya çıkar.

Bu yüzden durmak,
bu sürecin parçasıdır.

Durduğunda, beden kendini yeniden düzenler.
Nefesin ritmi değişir,
ağırlıklar yer değiştirir.

Hangi alanın gevşediği,
hangisinin hâlâ korunmaya ihtiyaç duyduğu
bu sessizlikte anlaşılır.

Hareket, burada tamamlanır.
Çünkü beden,
en çok dinlendiği anda
anlamını bulur.

Beden Neyi Sutar?

Beden, her şeyi aynı anda bırakmaz.

*Bazı alanlar hızla yumuşar,
bazıları ise zamana ihtiyaç duyar.*

Bu bir direnç değildir.

Bir hafızadır.

Kaslar yalnızca yük taşımaz.

*Alışkanlıkları, tekrarları,
gün içinde bastırılan tepkileri de tutar.*

*Bu yüzden bazı bölgeler
ne kadar esnetilirse esnetilsin
hemen cevap vermeyebilir.
Çünkü mesele esneklik değil,
güvendir.*

*Beden, ancak güvende hissettiğinde
bırakmaya yaklaşır.*

*Acele edilmediğinde,
zorlanmadığında,
dinlendiğinde...*

*Hareketten sonra fark edilen o tutulan
yerler,*

aslında bedenin konuşma biçimidir.

"Neye ihtiyacım var?" diye sorar.

Ve bu soru,

her seferinde aynı cevabı vermez.

A person wearing a white t-shirt is captured in a dynamic, low-angle shot, running or jumping against a bright blue sky with scattered white clouds. The person's arms are bent, and their body is in motion, creating a sense of energy and movement. The lighting is bright, suggesting a sunny day.

#Düşünce Kırıntısı

"Bazı tutuşlar çözülmez.
Sadece daha fazla zaman ister."

Hareket, hafıza ve güven üzerine

Beden, yalnızca hareket eden bir yapı değildir.
O aynı zamanda kaydeden, hatırlayan ve koruyan bir sistemdir.

Kaslar, bağ dokuları ve sinir ağı; gün içinde maruz kalınan yükleri, tekrarları ve uyumlanma biçimlerini depolar. Ancak bu depolama yalnızca fiziksel değildir. Beden, çevresel koşullara, ritme, strese ve güvensizlik hissine de yanıt verir. Bu nedenle “tutma” hâli, çoğu zaman bir sertlik ya da esneksizlik sorunu değil, biyolojik bir adaptasyon olarak ortaya çıkar.

Bedenin tuttuğu şey çoğu zaman ağrı değildir.
Ağrı, yalnızca bu tutuşun görünür hâlidir.

1. Alışkanlıklar ve Tekrar Eden Yükler

Bedenin en güçlü hafızası, tekrar yoluyla oluşur. Aynı pozisyonda uzun süre kalmak, benzer hareketleri günlerce aynı biçimde yapmak ya da hep aynı bölgeleri devreye sokmak, bedende kalıcı izler bırakır.

Kas-iskelet sistemi bu tekrarları “normal” kabul eder. Zamanla bazı kas grupları aşırı aktif hâle gelirken, bazıları geri planda kalır. Bu dengesizlik, bedenin belirli bölgelerinde tutunma ve korunma refleksi oluşturur.

Bu noktada bedenin yaptığı şey direnmek değildir. Enerji tasarrufu ve dengeyi koruma çabasıdır.

2. Güvenlik Algısı ve Sinir Sistemi

Bedenin tuttuğu en önemli şeylerden biri güvenlik ihtiyacıdır.

Sinir sistemi, çevreyi sürekli olarak tarar. Tehdit algısı yükseldiğinde, kas tonusu artar. Bu artış bazen fark edilir, bazen çok incedir. Çene, diyafram, boyun çevresi, kalça derin kasları gibi bölgeler bu duruma özellikle hassastır.

Bu nedenle bazı bölgeler ne kadar esnetilirse esnetilsin hemen yanıt vermez. Çünkü mesele kasın uzunluğu değil, sinir sisteminin bırakmaya izin verip vermemesidir.

Beden, ancak güvende hissettiğinde gevşemeye yaklaşır.

Bu güven; yavaşlıkla, tahmin edilebilirlikle ve zorlanmayan hareketle kurulur.

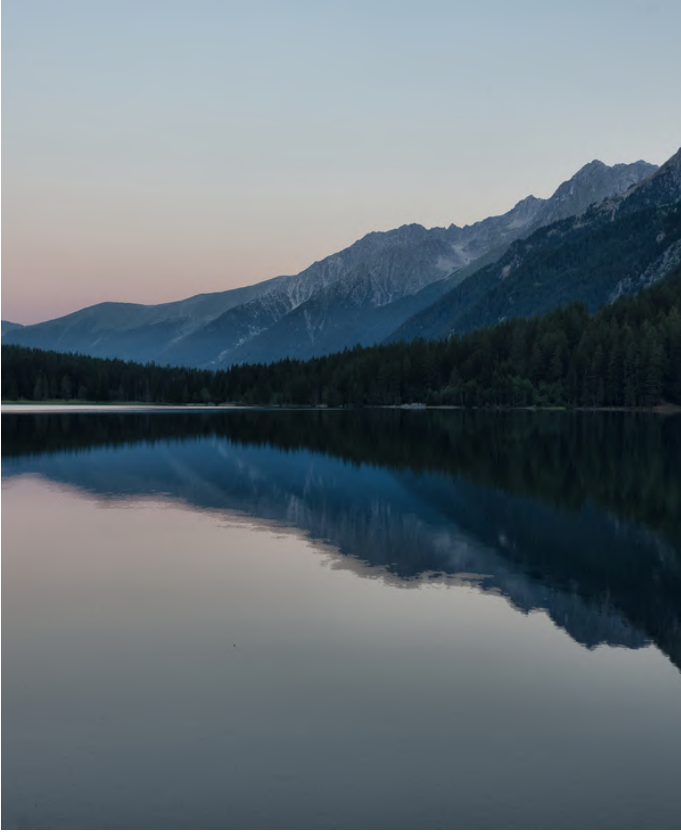
3. Bastırılmış Tepkiler ve Tamamlanmamış Hareketler

Beden yalnızca yaptıklarımızı değil, yapamadıklarımızı da tutar.

Gün içinde bastırılan refleksler, ertelenen dinlenme ihtiyacı, tamamlanamayan hareketler bedende askıda kalır. Sinir sistemi bu eksikliği bir tür “bekleme” hâli olarak kaydeder.

Bu nedenle bazı bölgelerde sürekli bir hazır olma durumu hissedilir. Kaslar gevşemez çünkü sistem hâlâ bir şeye hazırlanıyor.

Bu bir problem değil, koruyucu bir organizasyon biçimidir.

4. Zaman Faktörü: Bedenin Ritmi

Beden, zihnin hızında çalışmaz.
O, ritimle çalışır.

Bazı alanlar hızlı yanıt verirken, bazıları zamana ihtiyaç duyar. Bu fark, kişisel geçmişe, yaşanmışlığa ve bedenin bugüne kadar geliştirdiği savunma stratejilerine bağlıdır.

Bu yüzden “neden hâlâ bırakmıyor?” sorusu yerine “Bu bölge neye ihtiyaç duyuyor?” sorusu daha işlevseldir.

Bedenin verdiği yanıt her zaman aynı değildir.
Çünkü ihtiyaç, sabit değil, dinamiktir.

5. Hareketten Sonra Kalan İzler

Hareket bittiğinde beden susmaz.
Aksine, asıl bilgi çoğu zaman hareketten sonra ortaya çıkar.

Isınan alanlar sakinleşir,
bazı bölgeler hâlâ tutar.

Bu tutulan yerler, bedenin konuşma biçimidir.
Daha fazla güç değil,
daha fazla farkındalık talep eder.

Bu noktada amaç çözmek ya da zorlamak değildir.
Amaç, bedenin verdiği sinyali okuyabilmektir.

Beden neyi tutar sorusu, tek bir cevaba sahip değildir.
Her beden, kendi tarihini taşır.
Her tutuş, bir bağlamın sonucudur.

Ve belki de en önemli farkındalık şudur:
Beden, bırakmayı öğrenmez.
Bırakmaya güvende hissettiğinde yaklaşır.

Her Şey Neden Bu Kadar Gürültülü?

Dikkatin Küresel Krizi

Araştırmalar Ne Diyor?

Microsoft'un 2015 yılında yayımlanan ve hâlâ sıkça referans verilen bir araştırması, modern insanın ortalama dikkat süresinin ciddi biçimde kısaldığını ortaya koydu. Araştırmaya göre, sürekli bölünen dikkat yapısı; derin odaklanmayı zorlaştırıyor ve zihinsel yorgunluğu artırıyor.

Benzer şekilde, Stanford Üniversitesi'nde yapılan çalışmalar; aynı anda birden fazla uyarana çalışan bireylerin, sanılan aksine daha üretken olmadığını, aksine bilgi filtreleme becerilerinin zayıfladığını gösteriyor.

Yani çok şeye aynı anda maruz kalmak, zihni güçlendirmiyor. Zihni maalesef dağıtıyor.

Bugün yaşadığımız gürültü hissi yalnızca bireysel bir algı değil.

Bu durum, son yıllarda psikoloji, nörobilim, medya çalışmaları ve kültür araştırmalarında ortak bir başlık altında ele alınıyor: dikkat krizi.

Gürültü; sesle sınırlı olmayan, çok katmanlı bir olgu. Görsel yoğunluk, sürekli bildirimler, hızlanan içerik döngüsü ve "her an ulaşılabilir olma" hâli bu gürültünün temel bileşenleri arasında yer alıyor.

Bu durumun etkileri artık yalnızca sezgisel değil; ölçülebilir.

Dikkat Ekonomisi: Gürültü Tesadüf Değil

2010'lu yıllardan itibaren teknoloji dünyasında sıkça kullanılan bir kavram var: attention economy — dikkat ekonomisi.

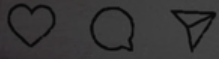
Bu yaklaşıma göre dijital platformlar, kullanıcıların zamanını ve dikkatini temel kaynak olarak görüyor. İçerikler, kullanıcıyı mümkün olduğunca uzun süre ekranda tutacak şekilde tasarlanıyor. Bildirim sesleri, kırmızı uyarı noktaları, sonsuz kaydırma sistemleri bu tasarımın bilinçli parçaları.

Bu konuda en çarpıcı itiraflardan biri, uzun yıllar büyük teknoloji şirketlerinde çalışan eski tasarımcı ve mühendislerden geldi. Google ve Facebook gibi platformlarda görev almış bazı isimler, yıllar sonra bu sistemlerin bağımlılık yaratacak şekilde kurgulandığını açıkça dile getirdi.

Gürültü burada bir yan ürün değil, stratejik bir araç.

Gürültü Çoğalır. Seçicilik Azalır.

slaytinaaaa

PEKİ SESSİZLİK YENİDEN
ÖĞRENİLEBİLİR Mİ?

Sürekli Konuşan Bir Dünya

Medya dili de bu gürültünün önemli bir parçası.
Başlıklar daha çarpıcı, cümleler daha iddialı, tonlar daha keskin.

Her haber “son dakika”, her gelişme “çok önemli”, her içerik “kaçırılmaması gereken” bir hâl alıyor. Bu dil, zamanla algıyı köreltiyor. Çünkü her şey acil olduğunda, aslında hiçbir şey gerçekten acil değildir.

Bu noktada gürültü, yalnızca fazla ses değil; anlamın aşınmasıdır.

Sessizlik Neden Geri Çekildi?

Birçok kültür araştırmacısına göre sessizlik, modern toplumda üretken olmayan bir alan olarak kodlandı. Sessiz kalmak; boş durmak, yavaşlamak, “bir şey yapmıyor gibi” görünmekle eşleştirildi.

Oysa tarihsel olarak bakıldığında, sessizlik; düşünmenin, yazmanın, üretmenin ve derinleşmenin temel koşullarından biriydi. Kütüphaneler, atölyeler, manastırlar, çalışma odaları bu anlayışla tasarlanmıştı.

Bugün ise sessizlik, ancak bilinçli olarak yaratıldığında var olabiliyor.

Uzmanların ortaklaştığı nokta şu:
Mesele dünyayı susturmak değil.

Mesele, seçici olabilmek.

Hangi uyarılar gerçekten gerekli?
Hangileri yalnızca alışkanlık?
Hangileri dikkat değil, yalnızca zaman tüketiyor?

Bu soruların cevabı kişiden kişiye değişse de, farkındalık ortak bir başlangıç noktası sunuyor.

Her şeyin bu kadar gürültülü olduğu bir çağda,
sessizlik geri çekilmiş olabilir. Ama tamamen
kaybolmuş değil.
Sessizlik bugün, pasif bir hâl değil;
bilinçli bir tercihtir.
Ve belki de modern dünyada yapılabilecek en radikal
şeylerden biri şudur:
Her sesi duymaya çalışmak yerine, neyi duymak
istediğini seçmek.

#Düşünce Kırıntısı

"Her ses kendini önemli sanır.
Ama önem, yüksek sesle gelmez."

SANAT NEDEN GEREKLİ???

ÇÜNKÜ HER ŞEY AÇIKLANABİLİR OLMAK ZORUNDA DEĞİL...

SANAT ANLAMI SADELEŞTİRMEZ; DERİNLEŞTİRİR.

Bilginin hızlandığı, içeriklerin çoğaldığı bir çağda sanat, farklı bir işleve sahiptir. Yanıt üretmez. Alan açar. Düşünceyi tamamlamaz; askıda bırakır. Bu askıda kalma hali, sanatın en güçlü yönlerinden biridir.

Sanat, ölçülemez olanla temas kurar. Duygu, zaman, bellek ve deneyim... Bunlar net tanımlara sığmadığında devreye girer. Bu yüzden sanat, işlevini yitirmiyor. Aksine, gürültü arttıkça daha görünmez ama daha GEREKLİ hale geliyor.

Sanatların En Katmanlı Olanı: Bale Neydi???

Bale, bu ihtiyacın disipline edilmiş hâlidir.

Tarihi boyunca bale, yalnızca estetik bir gösteri değil; bedenın uzay, zaman ve düzenle kurduğu ilişkinin bir ifadesi oldu. Denge, simetri ve tekrar; teknik tercihlerden çok, bir düşünme biçimini temsil etti.

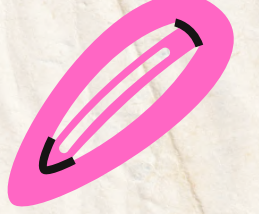
Bale, bedeni susturmaz. Onu sınırlar içinde konuşturur.

Bu nedenle bale, yalnızca geçmişe ait bir form değildir. Disipliniyle sabrı, sessizliğiyle yoğunluğu taşır. Acele etmez. Göstermez. İnşa eder.

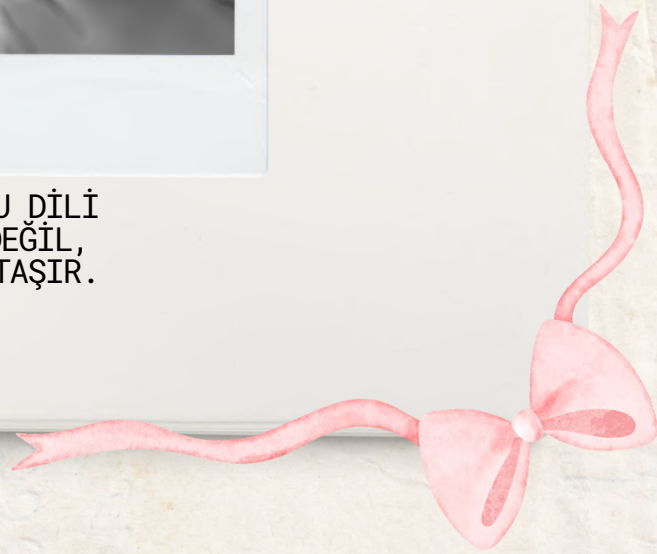
Ve belki de bu yüzden, bugün hâlâ izlenir. Çünkü bazı sanat dalları değişmez. Sadece çağın içinden yeniden okunur.

sabır.
disiplin.
zaman.
ışık.

BAZI SANATÇILAR, BU DİLİ
YALNIZCA SAHNEDE DEĞİL,
HAYATIN İÇİNDE DE TAŞIR.

RÖPORTAJ GİRİŐ

“Bazı insanlar sahneye çıktığında alkıştan önce bir sessizlik olur.

O sessizlik, seyircinin nefesini tuttuğu andır.

İşte Burcu Olguner, sahneye her çıktığında önce o sessizliği çağıran isimlerden biri.

Kendisini ilk kez izlediğimde ben de o sessizliğin içindeydim.

Henüz k    t m.

Dokuz Eylül Üniversitesi Devlet Konservatuvarı’nın koridorlarında, aynaların önünde, barı tutarken, point üstüne çıkarken, hayallerini prova eden bir  ocuktum.

Aynı okulun duvarlarında onun adı fısıldanırdı.

Bir rolü nasıl taşıdığı, sahnede nasıl durduğu, bakışını nasıl sabitlediği konuşulurdu.

Bazen sadece duruşuyla, bazen adım atmadan bile anlatabildiği şeyler vardı.

O yıllarda idol dediğimiz şey, aslında cesaret demekti.

Birinin yolunun mümkün olduğunu görmekti.

Benim için Burcu Olguner, sahnede yalnızca dans eden bir beden değil;

disiplinin, sürekliliğin ve zarafetin somut h liydi.

Yıllar geçti.

O sahnede baş balerin olarak var olmaya devam etti.

Ben ise bedeninin başka sorularını sormaya başladım.

Ama o ilk bakış, o ilk hayranlık hiç silinmedi.

Çünkü bazı sanatçılar zamana karşı yarışmaz; zamanın içinden geçer.

Burcu Olguner’in hik yesi, yalnızca rollerin toplamı değildi.

Fındıklıran’dan Kuğu Gölü’ne, La Bayad re’den Le Corsaire’e uzanan bu yol ve daha niceleri, bir bedeninin yıllar boyunca kendini yeniden inşa etme hik yesi.

Ve belki de en çok, sahnede kalmayı seçmenin hik yesidir bana göre.

Bu sayfadan sonra okuyacağınız röportaj,

bir baş balerinin kariyer  zeti değil.

Bir yolun içinden konuşma hâli.

Sahneye, bedenle, zamanla ve dönüşümle kurulan uzun bir diyalog.

Ve belki de her şeyden önce şunu hatırlatma:

Bir gün bir sahnede gördüğünüz biri,

başka birinin hayalini sessizce mümkün kılabilir.”

BİR BALERİNİN ÖYKÜSÜ BURCU OLGUNER

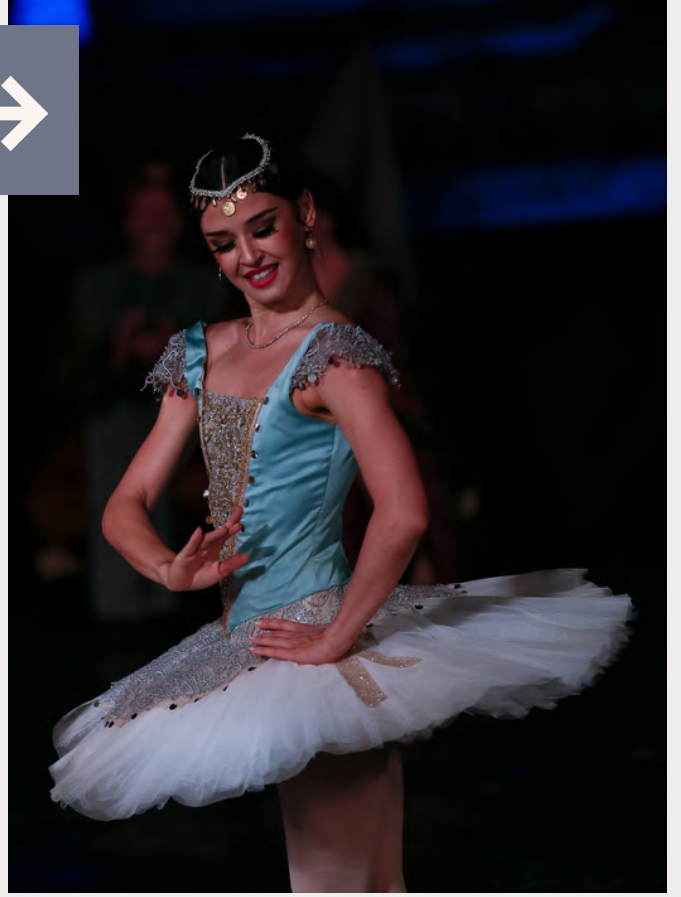

1) Dokuz Eylül Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Bale Bölümü'nde başlayan bu yolculukta, sizi ilk kez "ben bu sahneye aitim" dedirten an hangisiydi? O anı bugün hatırladığınızda bedeninizde ne hissediyorsunuz?

Konservatuvarın ilk yıllarında, herkes gibi bende bilinçli değildim. Benim dönemimde ilkokul beşinci sınıftan sonra, ortaokuldan itibaren alım yapıyordu. 1996'da konservatuvara girdiğimi düşünürsek, bugünkü sistemin (4+4) oldukça farklı ilerlediğini söyleyebilirim. İlk kez sahneye ait hissetmem sanırım yarışmalara katıldıktan sonra oldu. Çünkü öğrencilikle başarı arasındaki çizginin tek bir kişi olarak sıvırmeye başladığı o anlarda, çok bilinçli olmuyorsun. Ama bunları bir iki kez yaşadıkdan sonra, galiba "bu benim hayat yolum ve burada gitmek zorundayım, en iyisi olmak zorundayım" demeye başlıyorsun. En iyisi olmak zorundayım hissi o zaman geliyor. Bilinç oluştuğunda, bunun artık bir meslek ya da meslek olacağına inanmaya başlıyorsun. Rus hocalarla büyüdüğüm için aşırı disiplinli bir ortamdıydım ve bu yolu devam ettirmek zorunda hissettiriyordu insan kendini. 96 ya da 97 yılıydı sanırım, Rotary Yarışması'na katılmıştım. İlk katıldığım yarışmada kurdelem açılmıştı. Orada çok ağlamıştım. Kulis arkasına girdiğimde Madam bana çok kızmıştı. "Ne olursa olsun devam edeceksin ve dans edeceksin. Mimiklerini bozamazsın" demişti. O gün aldığım ödülü benden geri almıştı ve verdirtmemişti sanırım. Çok üzülmüştüm. Ondan sonraki her gösteride ya da her yarışmada, ne olursa olsun mimiklerimi bozmamayı ve bunu seyirciye yansıtmamayı öğrendim. Sanırım benim için en önemli anlar bunlardı.

2) Sözleşmeli bir sanatçı olarak başladığınız İzmir Devlet Opera ve Balesi serüveni, kısa sürede kadrolu sanatçılığa ve baş balerinliğe evrildi. Bu geçiş, sahne üzerindeki duruşunuzu ve sahne dışındaki sorumluluk algınızı nasıl dönüştürdü?

Sözleşmeli sanatçıdan kadroya geçmek... İnanın yine aynı şeyi söyleyeceğim ama çok bilinçli olduğum bir zaman değildi. Parayı ve sözleşme durumunu çok bilmiyordum. Çünkü o zaman ailemle yaşıyordum. Bir sene sınıf atladığım için yirmi yaşında mezun oldum. Daha kendimi bile bulamamışken, sözleşmeliden kadroya geçtiğim yıllar sonra bunun ne kadar değerli bir şey olduğunu anladım. Baş dansçılığa evrilme, hayatımdaki en güzel dönemdi. Yirmi bir yaşında ilk başrolümü oynadım. Sorumluluk inanılmazdı. Çünkü seyirciyi keşfediyorsun. Çocukların olduğunu, çocukların sana hayranlıkla baktığını görüyorsun. Onlar için her zaman daha iyi olman gerektiğini ve sanatçılığının da hep bir önceki seneden ya da bir önceki rolden bir sonrakinin daha iyi olması gerektiğini fark ediyorsun. O yüzden çalışmanın ne kadar değerli olduğunu ve devamlılığın ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun. Sahne üzerindeki mimiklerimle ilgiliydi bu. Hep tekniği güçlü bir sanatçıydım; okuldayken de dansçı olarak öyleydim. Ama dramatik roller, bir kadın rolü, bir cinayet işleyen karakter, kuvvette boğulan bir karakter... On iki yaşında bir çocuğu canlandırmak... Bunların hepsini seneler içerisinde, tecrübeyle geliştirdiğimi düşünüyorum.

3) Giselle, Kuğu Gölü, Carmen, Zorba, Ateşkuşu gibi birçok farklı ruhlara sahip eserlerde başrol üstlendiniz. Sizi en çok "içeriden" zorlayan rol hangisi oldu ve neden?

Bütün dans ettiğim rollerin içine girmeye çalışıyorum. Rol yapmak değil, o rolü olmak gerekiyor bence. İçimde Burcu tabii ki var ama Giselle'deyken Giselle olmak istiyorum. On üç, on dört yaşlarında Fındıklı'da Clara, Kuğu Gölü'nde Odile ya da Odette, Carmen'de Carmen...

Tiyatral anlamda onları önce benim yaşamam, sonra seyirciye aktarmam gerektiğini hep planladım. Çünkü eğer ben yaşayamazsam, hissedemezsem o zaman seyirci de benimle birlikte bu hikâyenin içine giremiyor. Diğer türlü 19 Mayıs gösterileri gibi oluyor. Yani bir sanat eseri, bir sanatçı yorumu izlenmemiş oluyor. Adımlar belli, müzikler belli, sayılarla koreografi belli. Kostüm, dekor iyi, hoş... Ama dansçı aynı yüzle birinci perdede, ikinci perdede bitirirse çok durağan, sakın ve aynı ilerliyor oluyor; keyif vermiyor.

Ama eğer sanatçı bunu kendi hissederse, rolünü benimserse o keyfi seyirciye de aktarmış oluyor. Bunu başarmayı çok sevdim kariyerimde.

En çok içeriden zorlayan eser yine genç yaşlarımda oynadığım Milaydi rolüydü. Üç Silahşörler'de bir erkeği bıçaklamam gerekiyordu. Oradaki bıçaklama anı için yirmi iki ya da yirmi bir yaşlarındaydım, emin değilim. Dramatik olarak çok zorlanmıştım.

Bir de Yoz Döngü ve bebek balesinde dans ettiğim bir sahne vardı. Benden çok yaşça büyük bir ablamlarla bir kavga sahnesi... Orada ona saldırma rolünde çok utanmış ve çekinmişim. Ona nasıl davranacağımı bilmiyordum. Onun için bayağı kendimi utanarak zorlamıştım. Çok zor ve çok mahcup bir histi benim için. Hiç unutmadığım iki büyük andı.

4) Klasik repertuvarla çağdaş anlatılar arasında gidip gelen bir kariyeriniz var. Sizce bir balerin için teknik mükemmeliyet mi daha belirleyici, yoksa anlatacak bir hikayenin olması mı?

Ben kesinlikle klasik dansçıyım. Çünkü temel olarak klasik bale ve Rus eğitimlerle çalıştım. A'dan Z'ye Vaganova sistemini öğrenip Rus ekolüyle eğitim aldım. O yüzden klasik aslında benim kalbim. Ne zaman operaya geçip profesyonel sanatçı oldum, ilk modern eserlerle tanıştım. İnanılmaz keyif aldım ama yine birkaç sene çok bilinçli değildim.

Kendimi bulmam yirmi üç, yirmi dört yaşlarımda oldu. Modern eserlerde bedenimi özgür bıraktığımı ve aslında kendimden bir şey katabildiğimi, konuşmadan da vücudun her hissi verebildiğini anladım. Bazen bir bakışın, bazen gözünü kapatmanın ya da derin bir nefes almanın çok şey ifade ettiğini; bir adım atıp durmanın, sadece bakmanın ne kadar değerli olduğunu fark ettim.

Klasikte belli normları yapmak zorundasın ve onların dışına çıkamıyorsun. Ama tam tersi, modern dansa çok özgürsün. Tabii ki bir koreografiye bağlı çalışıyoruz, eserler ona göre. Ama bazen öyle bölümler oluyor ki, o zaman kendini dışa vurabiliyorsun. İçini hissettiğin gibi, sadece bir nefesle, bir duyguyla; gözün kapalı bile olsa sadece kendin için yapmayı öğrendim.

Yani evet, seyirciye çok değerli şeyler aktarmak... Klasik balede bunu zaten fazlasıyla yapıyorsun. Ama sanki modern biraz daha benim içindi.

5) Uluslararası yarışmalar, yarı finaller, birincilikler... Rekabetin yoğun olduğu bu süreçler size ne öğretti peki? Kazanmak mı, orada durabilmek mi daha öğreticiydi?

Aslında rekabet her zaman vardı ve biz küçük yaşta bunları bilerek eğitiliyoruz. Daha ilk, orta birde, ilk adımlarımızı atarken aslında arkadaşlıklarımızın ne kadar güçlü olduğunu, birbirimize kardeş gibi bağlandığımızı fark ediyorsun. Çünkü konservatuvar eğitimi on yıl kadar süren uzun bir maraton. Aynı sınıf arkadaşlarınla on yıl boyunca bu yolu birlikte yürüyorsun.

Bizim sınıfımızda asla kötü bir durum ya da problem olmadı. Çekememezlik ya da rekabet, negatif anlamda hiç yaşanmadı. Aksine, her zaman birbirimize destek olup hepimizin çok iyi olması için çalıştık. Birbirimize hareketleri öğrettik, beraberce tekrarlar yaptık.

Ama ne zaman profesyonel hayata geçiyorsun, işte o zaman ortam biraz daha yarıltıcı olmaya başlıyor. O noktada, üzülmek de olsa bu oyunu kazanmak için çabalamaya başlıyorsun. Her şeyini ortaya koyuyorsun. Ama bence bunu sürdürülebilir kılabilmek çok değerli.

Sinir sisteminin çok güçlü olması gerekiyor. Benim en çok öğrendiğim şey ise şu oldu: Gerçekten sağlam bir psikolojiye sahip olmak, sağlam ayaklara sahip olmaktan daha önemli.

6) 2019'da sahnelediğiniz "insan-e" ile koreografi alanında ilk kez kendi sözünüzü söylediniz. Sahne üzerinde başkasının hikayesini anlatmakla, kendi hikayenizi yazmak arasında nasıl bir fark var?

Aslında İnsan koreografisi benim için kendimden ziyade, o dönemde hayatta ve ülkede olan bütün negatif olayları anlatma isteğiyle ortaya çıktı. Ölüm, trafik kazaları, kadına şiddet ve istismar, çocuk tacizleri... Akıl hastanesinde yatan dört beş farklı kişiyi canlandırmak istedim. Ben kendim dans etmek istemedim. Her sene, her temsilde sahne üzerinde olduğumda bunun tam tersi bir yerde olmayı istedim. İlk kez perde arkasında, kuliste sadece arkadaşlarıma destek olmak için bulunmayı seçtim. Onlara "Ben önünüzde değilim, yanınızdayım, arkanızdayım" hissini vermek istedim. Çok keyif aldım. Çok araştırdım. İnanılmaz derecede duygu yüklü bir eserd.

Bir karakter oğlunu kaybeden bir anneyi canlandırıyordu. Bir başka karakter askerde bacağını kaybeden genç bir delikanlıydı. Bir tanesi madde bağımlısı bir gencin kendiyi verdiği savaşı anlatıyordu. Bir diğeri ise istismara uğramış bir kadının, şiddet ve taciz üzerinden yaşadığı inanılmaz boşluğu ve darbeyi temsil ediyordu aslında. O dönemde yaptığımız araştırmalar sonucunda bazı istatistikler belirledik. Maalesef bu sayıların yıllar içinde her geçen yıl arttığını gözlemlemek, koreografiyi yapan kişi olarak beni çok etkiledi. O dönemdeki sayılarla bugünkü rakamları karşılaştırdığımda, şu anki sayıların dört ya da beş katına çıktığını düşünüyorum. Bu da beni çok üzdü. Seçtiğim konu mutlu bir bale değildi, evet. Ama her zaman gerçekçi ve empatik bir insan olduğum için, seyirciye gerçekleri yansıtmak istedim. Bu sefer kendim dans etmiyordum ama arkadaşlarım dans ediyordu. Onları izlemek benim için çok büyük bir duyguuydu. Selamda her birine karanfil verip onları öne almak, kendi selamımdan çok daha değerliydi. Hepsine, benimle çalıştıkları için çok ama çok minnettarım. Umarım ileride tekrar başka bir fırsat olursa, yeniden yeni bir "bebek" doğurmak isterim.

7) Uzun yıllardır sahnede aktif bir bedenle var oluyorsunuz. Zaman içerisinde bedeninizle kurduğunuz ilişki nasıl değişti? Geçmişteki "zorlamak" ile bugünkü "dinlemek" arasında nerede duruyorsunuz?

Bedeni zorlamak, baleye başladığımız ilk günden beri maalesef kişiliğimizin bir parçası oluyor. Çünkü zorlandıkça öğreniyorsun, öğrendikçe geliyorsun. Geliştikçe bir yerlere gelebiliyorsun. Şu an "dinlemek" aslında çok güzel bir kelime, Simgeciğim. Çok teşekkür ederim. Bana da bunu anlattığın ve hatırlattığın için... Yaş ilerledikçe, kendini keşfettikçe zaten artık zorlamayı değil, kendini dinleyerek hareket etmeyi öğreniyorsun. Ama maalesef o maraton çok uzun. Aynı zamanda çok da kısa. Bu meslekte göz açıp kapayıncaya kadar geçen yirmi yıllık başrol kariyerim, bu senelerde klasik baleden kendini yavaş yavaş modern eserlere bırakmaya başladı. Şu an kendimi çok bildiğim bir dönemdeyim. Çok keyif alıyorum. Asla zorlamak, aşırı hırs yapmak ya da "yaptığının daha fazlasını yapayım" gibi bir duyguya bürünmüyorum. Çünkü deneyimlerim buna izin vermiyor. Şu an sadece dışarıdan izliyorum her şeyi ve aslında hayatta hiçbir şeyin o kadar da önemli olmadığını görüyorum. Çünkü insanlar ölüyor. Hayat bir gün son buluyor.

Önemli olan bu yolculukta güzel izler bırakabilmek, güzel anılar bırakabilmek. Ben hem Burcu olarak hem Burcu Olguner olarak bunu çok iyi başardığımı düşünüyorum. O yüzden yanımda olan, sahneden beni destekleyen seyircilerime; çocuklarıma, çalıştırıcılarıma, koreograflara ve hayatıma dokunan herkese çok ama çok minnettarım. Hepsini iyi ki var. İyi ki hepsi bu yoldan geçti.

10) Sedanter bireylerle ve sanatçı adaylarıyla aynı bilinçle çalışmayı önemseyip önemseymediğinizi söylüyorsunuz. Sahneden stüdyoya uzanan bu yaklaşım, sizin için ne ifade ediyor?

Hep profesyonellerle çalıştığım için bale dersi ve pilates verirken dansçılarla daha çok tecrübelerim, eğitimliğimin ilk döneminde. Ondan sonra sedanter bireylerle çok aldığım eğitim oldu. Onlara iyi gelmek, onlara şifa olmak, bedenlerini daha iyi kullanmalarını sağlamak, sakatlıklarını iyileştirmek bana inanılmaz keyif verdi ve beni çok tatmin etti.

O yüzden kendi kariyerimden, sahneden stüdyoya bir eğitmen olarak uzanmam beni çok besledi. Şu an kendi pilatesimi yapmaktan ziyade gençlere, öğrencilere ve benden yaşça büyüklere pilates yaptırmak çok daha eğlenceli geliyor. Onların bana o minnetle bakmaları, o teşekkürleri; bedenlerinin artık daha iyi hareket edebilmesi, esnemeleri, bazı rahatsızlıklarının pozitif yönde ilerlemesi, sakatlıklarının iyileşmesi... Bunlar çok mucizevi bir duygu. Bunu çok seviyorum.

Ama tabii ki her zaman bale profesyonellerden oluşmuyor. Hobi olarak ya da amatör olarak ilgilenen öğrencilerim de var. Hatta yetişkin, büyük insanlar var. Onlarla çalışmak apayrı bir zevk. Çünkü çoğu çocukken balerin ya da balet olmak istemiş ama aile durumları müsait olmadığı için gönderilememiş. Onların içinde kalan o bale hayalini, küçük dokunuşlarla yaşatmayı çok seviyorum. Bu yaşlar kırk, elli... Hiç fark etmiyor. Azıcık da olsa onlara bunu yaşatabilmek benim için çok değerli.

İleride bununla ilgili çok güzel projelerim olacak. Yakın zamanda umarım tekrar bununla ilgili seninle konuşuyor oluruz, Simgeciğim. Yeni bir röportaj yaparız belki.

8) Bale ve pilatesi bir araya getirerek öğrenci yetiştiriyorsunuz aynı zamanda. Sizce günümüz sanatçı adaylarının en çok eksik kaldığı şey teknik mi, beden farkındalığı mı, yoksa zihinsel dayanıklılık mı?

Kesinlikle yeni sanatçı adaylarına önerebileceğim en önemli şey, bedenlerine çok iyi bakmaları. Çünkü biz sakatlıklar ve anatomi konusunda ne yazık ki çok bilgili değiliz. Maalesef konservatuvar müfredatında, fiziksel olarak bedenimizle ilgili çok fazla şey öğrenemiyoruz.

O yüzden daha bilinçli yetişmek için pilates tabii ki önerdiğim bir spor. Yüzme de tabii ki önerdiğim bir spor. Ama öğrenci adaylarına ya da öğrencilere kesinlikle önereceğim en önemli şey, fizyoterapistlerle birlikte bu yolculuklarını sürdürmeleri. Çok profesyonel kişilerle masaj deneyimi kazanmaları ve bedenlerine, eğer uzun süre dans etmek istiyorlarsa, gerçekten çok iyi bakmaları gerekiyor. Kötü madde kullanımı, alkol kullanımı ve maalesef sigara gibi zararlı alışkanlıklardan uzak durmalarını önerebilirim. Kesinlikle zihinsel olarak rahat ve farkında olursa kişi, beden olarak da çok uzun yıllar dans edebilir.

9) Baş balerinlik çoğu zaman “zirve” olarak tanımlanır. Siz bu unvanı bir varış noktası mı, yoksa sürekli yeniden inşa edilen bir sorumluluk alanı mı olarak görüyorsunuz?

Başrol dansçısı hiçbir zaman olmuyor... Ya da zirve, evet; zirve kariyerimin en güzel yılları diyebilirim. Son dört, beş yılını; hatta daha doğrusu son beş, altı senem çok keyifli, çok bilinçli ve farkındalığının yüksek olduğu bir dönemdi. Sadece teknik olarak zorlanmaktan ziyade, dansçı olarak sahnede yaydığım enerjiyi çok seviyorum ve buna çok güveniyordum. Çok güzel geri dönüşler aldım. Gerek yurt dışından yabancı koreograflarla, gerek yurt içinde çok değerli Türk koreograflarla çalışmaktan çok keyif aldım. Kendime her eserde yeni bir şey kattığımı düşünüyorum. Cebimi çok güzel doldurduğumu hissediyordum.

Zirvede olmak gerçekten çok güzel bir duygu. Kariyerimin, mesleğimin en güzel seneleri diyebilirim. Şu an bir evrilme dönemi yaşıyorum. Artık klasik baleden biraz daha çok modern eserlere, ya da daha rahat, neo-klasik balelere ağırlık vereceğim.

Bedenimde iki üç kere üst üste oluşan sakatlıklar bazen durmayı ya da dinlenmeyi öğretiyor bize. O koşturmacada, verilen sorumluluklarda hep en iyi olmak ve tek kişi olmak çok yorucu olduğu için bunu fark edemiyoruz ve sürekli bir makine gibi çalışıyoruz. Beden nasıl yoruluyorsa, aslında kalp de yoruluyor ve kendi içimize zarar veriyoruz.

Sonuçta bu bir mekanizma ve bedeni bir makine gibi kullanmamamız gerekiyor. Bazen “off” tuşunu kapatıp tekrar açmak gerekiyor. Bazen motoru soğutmak, durmak ve dinlenmek gerekiyor. Artık biraz rölanتيه alma zamanı diyebilirim. Yirmi sene dolu dolu geçen bir hayatın ardından, belki de biraz yavaşlama dönemindeyim. Bu dönemi de çok seviyorum.

Bu sorumluluğu hiçbir zaman bırakmadım. Her zaman örnek olmak, lider olmak benim için bir misyondu. Çok da mutluyum. Evet, çok yorucuydu ama benden sonraki nesillere bir “Burcu abla”, bir “Burcu Olguner” izi bırakmak benim için çok değerli ve bu her şeye değer.

11) Bugün sahneye ilk kez çıkacak genç bir balerine, yılların içinden süzülen tek bir cümle söyleyecek olsanız, bu ne olurdu?

Sadece anın tadını çıkar derdim. Çünkü hiçbir bale, hiçbir rol, hiçbir eser ya da hiçbir bale dersi; o pointlerle yaptığın provalar, dönüşler, zıplamalar bir daha geri gelmiyor. O yüzden sadece sahnede eğlenin ve keyfini çıkarın derdim.

12) Eğer bir bale eseri olsaydınız, hangisi olurdu ve neden?

Sanıyorum tek bir bale eseri olamazdım. Birçok bale eseri olmak isterdim. Çünkü hepsini o kadar çok seviyorum ve o kadar yüksek duygularla dans ettim ki, hepsinin bende bıraktığı izler bambaşka. Bu soru sanki "Annemi mi daha çok seviyorsun, babanı mı?" gibi olmuş ama ne diyeceğimi bilemiyorum, Simgeciğim. İnan bilmiyorum. Kuğu Gölü'nün zarafeti, Odette'in naifliği ve Odile'in şeytani hisleri, daha sert bakışları inanılmaz keyifli. Don Kişot'ta Kitri rolü benim için çok çok özel. Çünkü İspanyol karakterleri canlandırmayı çok seviyorum. Esmeralda keza öyle. Bir de Carmen vardı, o da çok keyifliydi. Hepsinin yeri bende çok ayrı. Kırmızıyı çok seviyorum. İspanyol o kırmızı gülü... O yüzden hepsini çok keyifle dans ettim. Bir Othello balesi var ki, sevgili Uğur Seyrek'in yaptığı... Gerçek suyun içinde geçen o ölüm sahnesi, o kuvvetli sahne... Onu asla unutamıyorum. Çok sevgili Mehmet Balkan'ın Kamelyalı Kadın'ı, bir de Violetta'sı var ki; onun dans etmek benim için genç kızlıktan kadınlığa geçiş gibiydi. İnanılmaz keyifle dans ettim ve hiç unutamadığım eserlerden biri oldu. Yani ne desem bilemiyorum. Dans ettiğim ya da hayranlıkla izlediğim bütün eserler olmak isterdim.

“ SANATSIZ KALAN BİR
MİLLETİN HAYAT
DAMARLARINDAN BİRİ
KOPMUŞ DEMEKTİR.”

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

TAG MAGAZINE

Motion
with
Sim

MWS KATKILARIYLA

"Unutma bedenin ritmi, hikayenin yönünü belirler."

ZİYARET EDİN

INSTAGRAM: @MOTIONWITHSIM / @SIMGEULUER

WEB SİTESİ:

WWW.MOTIONWITHSIM.COM

